

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ארבע מיתות נמסרו לבית דין: סקילה, שריפה, הרג, וחנק.	[חכמים]											■
שריפה, סקילה, חנק והרג.	רבי שמעון:											■
זו מצות הנסקלין.												■
כל מקום ששנו חכמים דרך מניין - אין מוקדם ומאוחר, חוץ משבעה סמנין	רבא אמר רב סחורא אמר רב הונא:											◇
שבעה סמנין מעבירין על הכתם: רוק תפל, ומי גריסין, ומי רגלים, ונתר, ובורית, קמוליא, ואשלג.	דתנן:											◇
העבירין שלא כסידורן, או שהעבירין שבעתן כאחד - לא עשה ולא כלום.	וקתני סיפא:											■
אף ארבע מיתות, מדקא מפליג רבי שמעון - שמע מינה דוקא קתני.	רב פפא סבא משמיה דרב:											◇
ואידך												;
בפלוגתא לא קא מיירי.	[רב הונא]											◇
אף סדר יומא.	רב פפא:											◇
כל מעשה יום הכפורים האמורים - על הסדר, אם הקדים מעשה לחבירו - לא עשה ולא כלום.	דתנן:											■
ואידך												;
ההוא חומר בעלמא.	[רב הונא]											◇
אף סדר תמיד	רב הונא בריה דרב יהושע:											◇
זהו סדר תמיד.	דקתני עלה:											■
ואידך												;
ההוא למצוה בעלמא.	[רב הונא]											◇
ולאפוקי ממצות חליצה												◇
מצות חליצה: בא הוא ויבמתו לפני בית דין, היו נותנין לו עצה ההוגנת לו, שנאמר (דברים כ"ה) וקראו לו זקני עירו ודברו אליו, והיא אומרת (דברים כ"ה) מאן יבמי וגו' והוא אומר (דברים כ"ה) לא הפצתי לקחתה, ובלשון הקדש היו אומרים. ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו וירקה בפניו - רוק הנראה לדיינין. וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש וגו' ונקרא שמו בישראל וגו'.	דתנן:											■
מצות חליצה: קוראה וקורא, חולצת ורוקקת וקוראה.	ואמר רב יהודה:											■
מאי קא משמע לן? מתניתין היא	והוינן בה:											;
הא קא משמע לן: מצוה הכי, ואי אפיך - לית לן בה.												!
בין שהקדים חליצה לריקה או ריקה לחליצה - מה שעשה עשוי.	תניא נמי הכי:											■
ולאפוקי מהא												◇
כהן גדול משמש בשמונה כלים, והדיוט בארבעה: בכתנות, במכנסים, במצנפת, ואבנט. מוסיף עליהן כהן גדול חושן, ואפוד, ומעיל, וציץ.	דתנן:											◇
מנין שלא יהא דבר קודם למכנסים - שנאמר (ויקרא ט"ז) ומכנסי בד יהיו על בשרו	ותניא:											■
מאי טעמא אקדמיה לכתנות? משום דאקדמיה קרא.	ותנא											■

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וקרא מאי טעמא אקדמיה?												מט:
משום דמכסיא כולה גופיה עדיפא ליה.												מט:
סקילה שריפה כו'.												מט:
סקילה חמורה משריפה - שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודה זרה.												מט:
מאי חומרא - שכן פושט ידו בעיקר. - אדרבה, שריפה חמורה, שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - שכן מחללת את אביה.												מט:
נשואה יוצאה לשריפה ולא ארוסה, ומדאפקה רחמנא לארוסה בסקילה - שמע מינה סקילה חמורה.	קסברי רבנן:											ג.
סקילה חמורה מסייף - שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודה זרה, ומאי חומרא - כדאמרן												ג.
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונן אבך												ג.
אמרת: איזה כח מרובה - כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר: כח המדיח												ג.
מדיחי עיר הנדחת בסקילה.	ותניא:											ג.
סקילה חמורה מחנק - שכן ניתן למגדף ולעובד עבודה זרה, ומאי חומרא - כדאמרן.												ג.
אדרבה, חנק חמור, שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כבודן לכבוד המקום												ג.
מדאפקיה רחמנא לארוסה בת ישראל מכלל נשואה בת ישראל מחנק לסקילה - שמע מינה סקילה חמורה.												ג.
שריפה חמורה מסייף - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, - ומאי חומרא - שכן מחללת את אביה.												ג.
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונן אבך												ג.
נאמר אביה בסקילה, ונאמר אביה בשריפה, מה אביה האמור בסקילה - סקילה חמורה מסייף, אף אביה האמור בשריפה - שריפה חמורה מסייף.												ג.
שריפה חמורה מחנק שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - כדאמרן.												ג.
אדרבה, חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כבודן לכבוד המקום												ג.
מדאפקיה רחמנא לנשואה בת כהן מכלל נשואה בת ישראל מחנק לשריפה - שמע מינה שריפה חמורה.												ג.
סייף חמור מחנק - שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונן אבך.												ג.
אדרבה, חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא שכן הוקש כו'.												ג.
אפילו הכי פושט ידו בעיקר עדיף.												ג.
רבי שמעון אומר כו'.												ג.
שריפה חמורה מסקילה - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - שכן מחללת את אביה.												ג.
אדרבה, סקילה חמורה שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודת כוכבים, ומאי חומרא - שכן פושט ידו בעיקר.												ג.
רבי שמעון לטעמיה:												ג.
אחת ארוסה ואחת נשואה יצאה לשריפה.	דאמר: [רבי שמעון]											ג.
ומדאפקיה רחמנא לארוסה בת כהן מכלל ארוסה בת ישראל מסקילה לשריפה - שמע מינה שריפה חמורה.												ג.
שריפה חמורה מחנק - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - כדאמרן.												ג.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

⚡ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
אדרבה, חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כבודם לכבוד המקום											⚡		
מדאפקיה רחמנא לנשואה בת כהן מכלל נשואה בת ישראל מחנק לשריפה - שמע מינה שריפה חמורה.											!	◇	
שריפה חמורה מסייף - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - כדאמרן.											■	◇	
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונם אבך											⚡		
אמרת, וכי איזה כח מרובה, כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר כח המדיח. וקל וחומר: ומה חנק שחמור מסייף - שריפה חמורה ממנו, סייף הקל - לא כל שכן.											!	◇	
סקילה חמורה מחנק - שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודה זרה, ומאי חומרא - כדאמרן.											■	◇	
אדרבה, חנק חמור, שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כו'											⚡		
מדאפקיה רחמנא לארוסה בת ישראל מכלל נשואה בת ישראל מחנק לסקילה - שמע מינה סקילה חמורה.											!	◇	
סקילה חמורה מסייף, שכן ניתנה למגדף כו'.											■	◇	
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונם אבך											⚡		
אמרת: וכי איזה כח מרובה - כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר כח המדיח. וקל וחומר: ומה חנק שחמור מסייף - סקילה חמורה ממנו, סייף הקל - לא כל שכן.											!	◇	
חנק חמור מסייף - שכן ניתן למכה אביו ואמו - ומאי חומרא - כדאמרן.											■	◇	
אדרבה, סייף חמור, שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונם אבך											⚡		
אמרת: וכי איזה כח מרובה - כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר: כח המדיח.											!	◇	
מדיחי עיר הנדחת בסקילה	ותניא: [רבנן]										■	!	◇
אומר בחנק.	רבי שמעון:										■	!	◇
נערה המאורסה בת כהן שזינתה - בסקילה.	מרגלא בפומיה דרבי יוחנן: [רבנן]										■	■	◇
בשריפה.	רבי שמעון:										■	■	◇
זינתה מאביה - בסקילה	[רבנן]										■	■	◇
בשריפה.	רבי שמעון:										■	■	◇
מאי קא משמע לך?											^		
לרבנן: נשואה יצאה לשריפה, ולא ארוסה.											■	!	◇
לרבי שמעון: אחת ארוסה ואחת נשואה יצאה לשריפה.											■	!	◇
וטעמא מאי											^		
משום דלרבנן סקילה חמורה, לרבי שמעון שריפה חמורה.											!	◇	
נפקא מינה למי שנתחייב שתי מיתות בית דין, נידון בחמורה.											■	◇	
מאי רבי שמעון											^		
שני כללות נאמרו בבת כהן.	דתניא, רבי שמעון:										■	!	◇
בבת כהן ולא בבת ישראל?											⚡	!	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אימא: אף בבת כהן.												◇	ב.
והוציא הכתוב נשואה מכלל ארוסה. מה כשהוציא הכתוב נשואה מכלל ארוסה - להחמיר, אף כשהוציא הכתוב ארוסה מכלל ארוסה - להחמיר.												◇	ב.
זוממי נשואה בת כהן בכלל זוממי נשואה בת ישראל, וזוממי ארוסה בת ישראל.												◇	ב.
(ויקרא כ"א) ובת איש כהן כי תחל, יכול אפילו חללה את השבת - תלמוד לומר (ויקרא כ"א) לזנות - בחילולין שבזנות הכתוב מדבר.	תנו רבנן:											◇	ב.
יכול אפילו פנויה												◇	ב.
נאמר כאן אביה ונאמר להלן אביה, מה להלן - זנות - עם זיקת הבעל, אף כאן - זנות עם זיקת הבעל.												◇	ב.
או אינו אומר אביה אלא להוציא את כל האדם?												◇	ב.
כשהוא אומר (ויקרא כ"א) היא מחללת - הוי כל אדם אמור, הא מה אני מקיים אביה? נאמר כאן אביה ונאמר להלן אביה מה להלן - זנות עם זיקת הבעל, אף כאן - זנות עם זיקת הבעל.												◇	ב.
אי מה להלן נערה והיא ארוסה - אף כאן נערה והיא ארוסה. נערה והיא נשואה, בוגרת והיא ארוסה, בוגרת והיא נשואה, ואפילו הזקינה מניין?												◇	ב.
תלמוד לומר (ויקרא כ"א) ובת כהן - מכל מקום.												◇	ב.
בת כהן אין לי אלא שניסת לכהן, ניסת ללוי ולישראל, לכותי, לחלל, למזור ולנתין, מניין? תלמוד לומר (ויקרא כ"א) ובת איש כהן - אף על פי שאינה כהנת.												◇	ב.
היא בשריפה ואין בועלה בשריפה. (ויקרא כ"א) היא בשריפה ואין זוממיה בשריפה.												◇	ב.א.
את אביה בשריפה ואת חמיה בסקילה.	רבי אלעזר:											◇	ב.א.
יכול אפילו חיללה שבת.	אמר מר:											◇	ב.א.
חיללה שבת - בת סקילה היא												◇	ב.א.
הא מני רבי שמעון היא	רבא:											◇	ב.א.
שריפה חמורה.	דאמר: [רבי שמעון]											◇	ב.א.
סלקא דעתך אמינא: הואיל ואחמיר בהו רחמנא בכהני, דרבי בהו מצות יתירות - תידון בשריפה, קא משמע לן.												◇	ב.א.
מאי שנא מיניה דידיה?												◇	ב.א.
סלקא דעתך אמינא: איהו דאישתריא ליה שבת לגבי עבודה, היא כיון דלא אשתריא שבת לגבה - אימא תידון בשריפה, קא משמע לן.												◇	ב.א.
יכול אפילו פנויה												◇	ב.א.
הא לזנות כתיב												◇	ב.א.
כדרבי אלעזר												◇	ב.א.
פנוי הבא על הפנויה שלא לשום אישות עשאה זונה.	דאמר: [רבי אלעזר]											◇	ב.א.
או אינו אומר אביה אלא להוציא את כל אדם												◇	ב.א.
אלא מאי ניהו - שזינתה מאביה, מאי איריא בת כהן? אפילו בת ישראל נמי?												◇	ב.א.
אתיא הנה הנה, אתיא זמה זמה	דאמר רבא, אמר לי רב יצחק בר אבודימי:											◇	ב.א.
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: קרא לאפוקי מדרבא, מדגלי רחמנא בבת כהן ולא בבת ישראל - קא משמע לן.												◇	ב.א.
בת כהן, אין לי אלא שניסת לכהן, ניסת ללוי, לישראל, ולכותי, ולחלל, ולנתין, ולמזור, מניין? תלמוד לומר בת איש כהן - אף על פי שאינה כהנת.												◇	ב.א.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **שאלה-question** ^
ראייה-proof !

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
משום דאינסבא להו להני לאו בת כהן היא?										ז		נא	
ותו: מידי כהנת לכהן כתיב?										ז		נא	
סלקא דעתך אמינא (ויקרא כ"א) כי תחל לזנות - אמר רחמנא, הני מילי - היכא דקא מתחלא השתא, אבל הא, כיון דקא מתחלא וקיימא מעיקרא										!	◇	נא	
(ויקרא כ"ב) ובת כהן כי תהיה לאיש זר, כיון שנבעלה לפסול לה - פסלה	דאמר מר:									!		נא	
ללוי וישראל נמי (ויקרא כ"ב) ושבה אל בית אביה כנעוריה, מכלל דכי איתיה גביה - לא אכלה, אימא לא תידון בשריפה - קא משמע לן.										!	◇	נא	
ודלא כרבי מאיר.										■	◇	נא	
בת כהן שניסת לישראל ואכלה תרומה - משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש, ומיתתה בשריפה. ניסת לאחד מן הפסולין - משלמת קרן וחומש, ומיתתה בחנק, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]									◆	■	◇	נא
זו וזו משלמות קרן ולא חומש, ומיתתן בשריפה.	חכמים:									◆	■	◇	נא
את אביה בשריפה, ואת חמיה בסקילה.	רבי אליעזר:										■	◇	נא
מאי את אביה ואת חמיה?										^		נא	
אילימא את אביה - מאביה, ואת חמיה - מחמיה										!		נא	
מאי איריא בת כהן? אפילו בת ישראל נמי, בתו בשריפה וכלתו בסקילה										ז		נא	
אלא: את אביה - ברשות אביה, ואת חמיה - ברשות חמיה.										!	◇	נא	
כמאן?										^	◇	נא	
אי כרבנן										!		נא	
נשואה יצאת לשריפה, ולא ארוסה.	האמרי: [רבנן]									ז	◇	נא	
אי כרבי שמעון										!		נא	
אחת ארוסה ואחת נשואה בשריפה.	האמר: [רבי שמעון]									ז	◇	נא	
ואי כרבי ישמעאל										!		נא	
ארוסה יצאת לשריפה ולא נשואה	האמר: [רבי ישמעאל]									ז	◇	נא	
את חמיה חנק הוא										ז		נא	
כך היא הצעה של משנה: לעולם כרבנן, והכי קאמר:	שלה רבין משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא:									!	◇	נא	
כל שהוא למטה ממיתת אביה, ומאי ניהו - נשואה בת ישראל, דאילו נשואה בת ישראל בחנק - הכא במיתת אביה, בשריפה.										!	◇	נא	
כל שהיא למעלה ממיתת אביה, ומאי ניהו - ארוסה בת ישראל, דאילו ארוסה בת ישראל בעלמא בסקילה - הכא במיתת חמיה, בסקילה.										!	◇	נא	
מידי למעלה למטה קתני?	מתקיף לה רבי ירמיה:									ז		נא	
לעולם כרבי ישמעאל. והכי קאמר:	אלא אמר רבי ירמיה:									!	◇	נא	
את אביה - ברשות אביה, בשריפה.										!	◇	נא	
ואת חמיה - מחמיה, בסקילה, וכל אדם - בחנק.										!	◇	נא	
מאי שנא? או אידי ואידי ממש, או אידי ואידי רשות.	רבא:									ז		נא	

<p>מזמרה- statement challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה</p>	<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נא
אלא אמר רבא:	לעולם כרבי שמעון, וקסבר רבי אליעזר: נשואה כארוסה. מה ארוסה - חד דרגא מסקינן לה, מסקילה לשריפה. אף נשואה - חד דרגא מסקינן לה, מחנק לסקילה.												נא
מתקיף לה רבי חנינא:	הא אידי ואידי רבי שמעון בשריפה קאמך												נא
אלא אמר רבינא:	לעולם כרבנן, ואיפוך את אביה - בסקילה, ואת חמיה - בשריפה. והאי דקאמר את אביה - סירכא בעלמא נקט.												נא
רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב:	הלכה כדשלה רבין משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא.												נא
רב יוסף:	הלכתא למשיחא?												נא
אמר ליה אביי:	אלא מעתה, שחיטת קדשים לא ליתני הלכתא למשיחא אלא - דרוש וקבל שכו, הכא נמי - דרוש וקבל שכו.												נא
	הכי קאמרי: הלכתא למה ליי? סוגיא דשמעתא הלכה קאמר.												נא
	מאי רבי ישמעאל												נא
!	(ויקרא כ"א) ובת איש כהן כי תחל לזנות - בנערה והיא ארוסה הכתוב מדבר. אתה אומר בנערה והיא ארוסה, או אינו אלא אפילו נשואה? תלמוד לומר (ויקרא כ') איש אשר ינאף את אשת רעהו מות יומת הנאף והנאפת, הכל היו בכלל הנואף והנאפת - הוציא הכתוב בת ישראל בסקילה, ובת כהן בשריפה. מה כשהוציא הכתוב את בת ישראל לסקילה - ארוסה ולא נשואה, אף כשהוציא הכתוב בת כהן לשריפה - ארוסה ולא נשואה.												נא
	זוממיה ובעלה בכלל (דברים י"ט) ועשיתם לו כאשר זמם וגו'.												נא
	בועלה מאי כאשר זמם איכא?												נא
!	אלא: זוממיה בכלל מיתת בועלה, משום שנאמר ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ולא לאחותו, דברי רבי ישמעאל.												נא
	אחת ארוסה ואחת נשואה יצאת לשריפה. יכול אפילו פנויה - נאמר כאן אביה ונאמר להלן אביה. מה להלן - זנות עם זיקת הבעל, אף כאן - זנות עם זיקת הבעל.												נא
	אי מה להלן נערה והיא ארוסה - אף כאן נערה והיא ארוסה?												נא
	ישמעאל אחי (ויקרא כ"א) בת ובת אני דורש.												נא
	וכי מפני שאתה דורש בת ובת נוציא זו לשריפה? אם משמע להביא את הנשואה - הביא את הפנויה, ואם משמע להוציא את הפנויה - הוציא את הנשואה.												נא
	אהני גזירה שוה למעוטי פנויה, ואהני בת ובת לרבות את הנשואה.												נא
	מדקאמר ליה בת ובת שמע מינה הדר ביה מגזירה שוה.												נא
	ורבי ישמעאל, האי בת ובת מאי דריש ביה?												נא
	מיבעי ליה לכדתני אבוהי דשמואל בר אבין:												נא
	לפי שמצינו שחלק הכתוב בזכרים בין תמימים לבעלי מומין, יכול נחלקו בבנותיהן - תלמוד לומר בת ובת.												נא
	ורבי עקיבא												נא
	(ויקרא כ"א) מוהם מקריבם והיו קדש, נפקא.												נא
	ורבי ישמעאל												נא
	אי מהאיא - הוה אמינא: הני מילי אינהו, אבל בנותיהן - לא, קא משמע לן.												נא
	ורבי ישמעאל, האי (ויקרא כ"א) אביה היא מחללת, מאי דריש ביה?												נא
	מבעי ליה לכדתניא:												נא

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
---	--

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מה תלמוד לומר את אביה היא מחללת - שאם היו נוהגין בו קודש - נוהגין בו כבוד - נוהגין בו בזיון, אומרים: ארור שזו ילד, ארור שזו גידל, ארור שיצא זו מחלציו.											
כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא, כמאן - כהאי תנא.	רב אשי:											
זו מצות הנסקלין.												
מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין?												
נגמר הדין, מוציאין אותו לסקלו, בית הסקילה היה גבוה שתי קומות.	משום דתנא:											
ואידי דקא בעי למיתנא מצות הנשרפין - תנא נמי זו מצות הנסקלין.												
מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו, ונותנין סודר קשה לתוך הרכה, וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותח את פיו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.	[רבנן]											
אף הוא אם מת בידם לא היו מקיימין בו מצות שריפה. אלא, פותח את פיו בצבת שלא בטובתו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.	רבי יהודה:											
מעשה בבת כהן אחת שזינתה, והקיפוה חבילי זמורות, ושרפוה.	רבי אלעזר ברבי צדוק:											
מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי.	אמר לו: [רבי יהודה]											
מאי פתילה?												
פתילה של אבר.	רב מתנה:											
מנא לך?												
אתיא שריפה שריפה - מעדת קרח, מה להלן - שריפת נשמה וגוף קיים, אף כאן - שריפת נשמה וגוף קיים.												
אתיא שריפה שריפה מבני אהרן, מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים - אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים.	רבי אלעזר:											
מאן דיליף מעדת קרח - מנא ליה?												
דכתיב (במדבר י"ז) ואת מחתות החטאים האלה בנפשם - שנשמתן נשרפת וגוף קיים.												
ואידך												
ההיא שריפה ממש, היא, ומאי בנפשם - שנתחייבו שריפה על עסקי נפשותם, כדריש לקיש.	[רבי אלעזר]											
מאי דכתיב (תהלים ל"ה) בחנפי לעגי מעוג חרק עלי שנימו, בשביל חנופה שהחניפו לקרח על עסקי לגימה - חרק עליהן שר של גיהנם שניו.	דאמר ריש לקיש:											
ומאן דיליף מבני אהרן - מנא ליה?												
דכתיב (ויקרא י') וימתו לפני ה' - כעין מיתה.												
ואידך												
ההוא שריפה ממש הוא, ומאי דכתיב וימתו - דאתחיל בהו מגואי, כעין מיתה.	[אידך]											
שני חוטין של אש יצאו מבית קודש הקדשים, ונחלקו לארבע, ונכנסו שנים בחוטמו של זה ושנים בחוטמו של זה, ושרפום.	דתנא, אבא יוסי בן דוסתאי:											
הכתיב (ויקרא י') ותאכל אותם												
אותם ולא בגדיהם.												
ונילף מפרים הנשרפים, מה להלן שריפה ממש - אף כאן שריפה ממש												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
מסתברא, מאדם הוה ליה למילף, שכן: אדם, חוטא, נשמה, פיגול.												!	◇	נב.		
אדרבה, מפרים הנשרפים הוה ליה למילף, שכן: מכשיר לדורות.												?		נב.		
הנך נפישין.												!		נב.		
מאן דיליף מעדת קרח - מאי טעמא לא יליף מבני אהרן?													?	נב.		
ההוא שריפה ממש הוא.												!	◇	נב.		
ונילף מינה.												?	◇	נב.		
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה:											!	◇	נב.		
וכי מאחר דאיכא דרב נחמן, גזירה שוה למה לי?												?		נב.		
אי לא גזירה שוה - הוה אמינא: שריפת נשמה וגוף קיים - לאו שריפה היא כלל, ואי משום ואהבת לרעך כמוך - לפיש ליה חבילי זמורות כי היכי דלישרוף לעגל, קא משמע לן.												!	◇	נב.		
וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן, אמר לו נדב לאביהוא: אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור?													○	◇	נב.	
אמר להן הקדוש ברוך הוא: הנראה מי קובר את מי.													○	◇	נב.	
היינו דאמרי אינשי: נפישו גמלי סבי דטעינו משכי דהוגני.	רב פפא:												○	◇	נב.	
למה תלמיד חכם דומה לפני עם הארץ? בתחלה דומה לקיתון של זהב, סיפר הימנו - דומה לקיתון של כסף, נהנה ממנו - דומה לקיתון של חרש, כיון שנשבר - שוב אין לו תקנה.	רבי אלעזר:												■	◇	נב:	
אימרתא בת טלי בת כהן שזינתה הואי, אקפה רב חמא בר טוביה חבילי זמורות ושרפה.	[רב חמא בר טוביה]													○	◇	נב:
טעה בתרתי, טעה בדרב מתנה, וטעה בתניא:	רב יוסף:													■	◇	נב:
(דברים י"ז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם, בזמן שיש כהן - יש משפט, בזמן שאין כהן - אין משפט.	[תניא]													■	◇	נב:
מעשה בבת כהן שזינתה וכו'.	רבי אלעזר ברבי צדוק:													○	◇	נב:
בית דין של צדוקים הוה.	רב יוסף:													■	◇	נב:
הכי אמר להו והכי אהדרו ליה?														?	◇	נב:
זכורני כשהייתי תינוק ומורכב על כתיפו של אבא, והביאו בת כהן שזינתה, והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה.	והתניא, אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:													■	◇	נב:
קטן היית, ואין מביאין ראייה מן הקטן.	אמרו לו:													■	◇	נב:
שני מעשים הוו.														!	◇	נב:
הי אמר להו ברישא?														^	◇	נב:
אילימא הא קמייתא אמר להו ברישא.														!	◇	נב:
אמר ליה כשהוא גדול ולא אשגחו ביה, אמר להו כשהוא קטן ואשגחו ביה?														?	◇	נב:
אלא: הא אמר להו ברישא, ואמרו ליה: קטן היית. ואמר להו כשהוא גדול. ואמרו ליה: מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי.														!	◇	נב:
מצות הנהרגין - היו מתיזין את ראשו בסייף, כדרך שהמלכות עושה.	[רבנן]													■	◇	נב:
ניוול הוא לו, אלא מניחין את ראשו על הסדן וקוצץ בקופיץ.	רבי יהודה:													■	◇	נב:
אין מיתה מנוולת מזו.	אמרו לו:													■	◇	נב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אף אני יודע שמיתה מנוולת היא, אבל מה אעשה, שהרי אמרה תורה (ויקרא י"ח) ובחקתיהם לא תלכן	תניא, אמר להן רבי יהודה לחכמים:											⚡	◇	נב:		
ורבנן												⚡		נב:		
כיון דכתיב סייף באורייתא - לא מינייהו קא גמרינן. דאי לא תימא הכי	[רבנן]											!	◇	נב:		
שורפין על המלכים ולא מדרכי האמורי	הא דתניא:											!	◇	נב:		
היכי שרפינן? והכתיב ובחקתיהם לא תלכן												⚡	!	נב:		
אלא, כיון דכתיב שריפה באורייתא, דכתיב (ירמיהו ל"ד) ובמשרפות אבותיך וגו' - לאו מינייהו קא גמרינן.												!	!	נב:		
והכא נמי, כיון דכתיב סייף באורייתא - לאו מינייהו קא גמרינן.													!	נב:		
אלו הן הנהרגין: הרוצח ואנשי עיר הנדחת.	והא דתנן באידך פירקין:											⚡	◇	נב:		
בשלמא עיר הנדחת - כתיב בהו (דברים י"ג) לפי חרב. אלא רוצח מנלן?													⚡	נב:		
(שמות כ"א) נקם ינקם, נקימה זו איני יודע מה הוא, כשהוא אומר (ויקרא כ"ו) והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית - הוי אומר נקימה זו סייף.	דתניא:												!	◇	נב:	
ואימא דבריו ליה מיברן													⚡	◇	נב:	
לפי חרב כתיב.													!	◇	נב:	
ואימא דעביד ליה גיסטרף													⚡	◇	נב:	
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוב:												!	◇	נב:	
אשכחן דקטל עבדא, בר חורין מנא לן?													⚡		נב:	
ולאו קל וחומר הוא: קטל עבדא - בסייף, בר חורין בחנק?													!	◇	נב:	
הניחא למאן דאמר חנק קל, אלא למאן דאמר חנק חמור - מאי איכא למימר?													⚡	◇	נב:	
נפקא ליה מדתניא:													!		נב:	
(דברים כ"א) ואתה תבער הדם הנקי מקרבך - הוקשו כל שופכי דמים לעגלה ערופה, מה להלן - בסייף ומן הצואר אף כאן בסייף ומן הצואר.	[תניא]												!	◇	נב:	
אי מה להלן בקופיץ וממול עורף, אף כאן בקופיץ וממול עורף?													⚡		נב:	
אמר קרא ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוב:												!		נב:	
מצות הנחנקין - היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו, ונותן סודר קשה לתוך הרכה, וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו, עד שנפשו יוצאת.														■	נב:	
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, (ויקרא כ') אשר ינאף את אשת איש - פרט לאשת קטן, (ויקרא י"ט) אשת רעהו - פרט לאשת אחרים, (ויקרא כ') מות יומת - בחנק.	תנו רבנן:													■	◇	נב:
אתה אומר בחנק, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?														⚡	◇	נב:
אמרת: כל מקום שנאמר מיתה בתורה סתם - אין אתה רשאי למושכה להחמיר עליה, אלא להקל עליה, דברי רבי יאשיהו.	[רבי יאשיהו]													!	◇	נב:
לא מפני שהיא קלה, אלא: כל מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק.	רבי יונתן:													!	◇	נב:
נאמר מיתה בידי שמים, ונאמר מיתה בידי אדם. מה מיתה האמורה בידי שמים - מיתה שאין בה רושם, אף מיתה האמורה בידי אדם - מיתה שאין בה רושם.	רבי:													!	◇	נב:
ואימא שריפה														⚡		נב:
מדאמר רחמנא בת כהן בשריפה - מכלל דהא לאו בת שריפה היא.														!	◇	נב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא לרבי יונתן - כדקא מפרש רבי טעמא, אלא לרבי יאשיה - ממאי דאיכא חנק בעולם? אימא סייף												ג
ארבע מיתות גמרא גמירי להו.	רבא:											ג
מאי לא מפני שהיא קלה												ג
קמפלגי בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן.												ג
שאר הנסקלין דלא כתיב בהו סקילה, דגמרי מאוב וידעוני, במאי גמרי? במות יומתו גמרי, או בדמיהם במ גמרי?	רבי זירא לאביי:											ג
בדמיהם דמיהם במ גמרי. דאי במות יומתו גמרי, דמיהם דמיהם למה לי?	אמר ליה: [אביי]											ג
אלא מאי - בדמיהם דמיהם גמרי, מות יומתו למה לי?												ג
(במדבר לה) מות יומת המכה רצח הוא, אין לי אלא במיתה הכתובה בו, מניין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה ממיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת המכה - מכל מקום.	כדתניא:											ג
ואי במות יומתו גמרי מאי קא קשיא ליה?	רב אחא מדפתי לרבינא:											ג
אילימא אשת איש קא קשיא ליה למיתי ולמיגרמ מות יומת מאוב וידעוני, מה הלן בסקילה - אף כאן בסקילה												ג
מדאמר רחמנא ארוסה בסקילה - מכלל דנשואה לאו בסקילה.												ג
ואלא מכה אביו ואמו קא קשיא ליה, למיתי ולמיגרמ מאוב וידעוני.												ג
עד דגמרי מאוב וידעוני - ליגרמו מאשת איש, דאי אתה רשאי למושכה להחמיר עליה אלא להקל עליה												ג
שאר הנסקלין גופייהו קא קשיא ליה, דאי במות יומת גמרי - עד דגמרי מאוב וידעוני, ליגרמו מאשת איש.	אמר ליה: [רבינא]											ג
אלו הן הנסקלין: הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הכלה, ועל הזכור, ועל הבהמה, והאשה המביאה את הבהמה, והמגדף, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרעו למולך, ובעל אוב וידעוני, והמחלל את השבת,												ג
הבא על האם - חייב עליה משום אם ומשום אשת אב	[רבנן]											ג
אינו חייב אלא משום האם בלבד.	רבי יהודה:											ג
הבא על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש, בין בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו, בין מן האירוסין בין מן הנישואין.												ג
הבא על כלתו - חייב עליה משום כלתו, ומשום אשת איש, בין בחיי בנו בין לאחר מיתת בנו, בין מן האירוסין בין מן הנישואין.												ג
אם לא היתה אמו ראויה לאביו - אינו חייב אלא משום האם בלבד.	תניא, רבי יהודה:											ג
מאי אינה ראויה לו?												ג
אילימא חייבי כריתות וחייבי מיתות בית דין												ג
מכלל דרבנן סברי אף על גב דאינה ראויה לו? הא לית ליה קידושין בגוה												ג
אלא: חייבי לאוין. ורבי יהודה סבר לה כרבי עקיבא												ג
אין קידושין תופסין בחייבי לאוין.	דאמר: [רבי עקיבא]											ג
איסור מצוה ואיסור קדושה - חולצות ולא מתייבמות, איסור מצוה - שניות מדברי סופרים. ואמאי קרו להו איסור מצוה - שמצוה לשמוע דברי חכמים. איסור קדושה - אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיט, ואמאי קרו להו איסור קדושה - דכתיב (ויקרא כ"א) קדשים יהיו לאלהיהם.	מתביב רב אושעיא: [ת"ק]											ג
רבי יהודה מחליף.	ותניא עלה:											ג

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **תירוץ-answer** !
מקרא-key: **ראיה-proof** ■

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
חלופי הוא דמחליף, הא חליצה - בעיא.									ז		גג
ואי סלקא דעתך רבי יהודה כרבי עקיבא סבירא ליה, מכדי חייבי לאוין לרבי עקיבא כחייבי כריתות דמי, וחייבי כריתות - לאו בני חליצה ויבום נינהו									ז		גג
לדבריו דתנא קמא קמא קאמר, וליה לא סבירא ליה.									!		גג
אינו חייב אלא משום האם בלבד.	כי אתא רבי יצחק תני כדתנן: רבי יהודה:									■	גג
וטעמא מאי?									^		גג
דאמר קרא (ויקרא י"ח) אמך היא - משום אמו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת אב.	אביי:								!		גג
אלא מעתה (ויקרא י"ח) ערות אשת אביך לא תגלה ערות אביך היא - משום אשת אב אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אמו? אלא: אמו שהיא אשת אביו, קאי הכא - וממעט לה, קאי הכא - וממעט לה.									ז		גג
ותו: לרבנן נמי הכתיב אמך היא									ז		גג
אלא, ההוא מיבעי ליה לכדרב שישא בריה דרב אידי									!		גג
לרבי יהודה נמי, ההוא מיבעי ליה לכדרב שישא בריה דרב אידי?									ז		גג
אמר קרא ערותה - משום ערוה אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום שתי ערות.	אלא אמר רב אחא בריה דרב איקא:								!		גג
אלא מעתה (ויקרא י"ח) ערות כלתך לא תגלה אשת בנך היא לא תגלה ערותה, הכי נמי, משום ערוה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי ערות?									ז		גג
הבא על כלתו - חייב עליה משום כלתו, ומשום אשת איש, בין בחיי בנו בין לאחר מיתת בנו	והתנן:								■	ז	גג
ולא פליג רבי יהודה,									ז		גג
אלא: כיון דחד גופא הוא אף על גב דתרי איסורי נינהו - כתיב ערותה									!		גג
הכא נמי - כיון דחד גופא הוא, אף על גב דתרי איסורי נינהו כתיב ערותה.									ז		גג
קסבר רבי יהודה ערות אביך - זו אשת אביך, ומייתי לה בגזירה שוה. ומשמע בין אשת אביו שהיא אמו בין אשת אביו שאינה אמו. אמו שאינה אשת אביו מניין - תלמוד לומר ערות אמך לא תגלה אמך היא, משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת אביו.	אלא אמר רבא:								!		גג
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, (ויקרא כ') אשר ישכב את אשת אביו, משמע בין אשת אביו שהיא אמו, ובין אשת אביו שלא אמו. אמו שאינה אשת אביו מניין - תלמוד לומר (ויקרא כ') ערות אביו גלה, מופנה, להקיש ולדון ממנו גזרה שוה.	תניא כוותיה דרבא:								■	■	גג
מות יומתו - בסקילה.									■	■	גג
אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?									ז	■	גג
נאמר כאן דמיהם במ ונאמר באוב וידעונו דמיהם במ, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.									!	■	גג
עונש שמענו, אזהרה מניין?									ז	■	גג
תלמוד לומר (ויקרא י"ח) ערות אביך לא תגלה. ערות אביך - זו אשת אביך.									!	■	גג
אתה אומר אשת אביך, או אינו אלא ערות אביך ממש?									ז	■	גג
נאמר כאן ערות אביך לא תגלה ונאמר להלן (ויקרא כ') ערות אביו גלה, מה להלן - באישות הכתוב מדבר, אף כאן - באישות הכתוב מדבר. ומשמע בין אשת אביו שהיא אמו בין אשת אביו שאינה אמו.									!	■	גג
אמו שאינה אשת אביו מניין?									ז	■	גג
תלמוד לומר (ויקרא י"ח) ערות אמך לא תגלה.									!	■	גג
אין לי אלא באזהרה, שעשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו, עונש מניין?									ז	■	גג

❖ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
נאמר כאן ערות אביך לא תגלה ונאמר להלן ערות אביו גלה, מה באזהרה - עשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא - אשת אביו, אף בעונש - עשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו.											◇
(ויקרא י"ח) אמך היא - משום אמו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת אב.											◇
ורבנן, ערות אביך ממש, - האי (ויקרא י"ח) מואת זכר נפקא										?	◇
לחייב עליו שתיים, וכדבר יהודה.										!	◇
נכרי הבא על אביו - חייב שתיים, הבא על אחי אביו - חייב שתיים.	דאמר רב יהודה:									!	◇
מסתברא מילתא דרב יהודה בישראל, בשוגג, ובקרבן. והאי דקאמר נכרי - לישנא מעליא הוא. דאי סלקא דעתך נכרי ממש - דינו מאי ניהו - קטלא, בתרי קטלי קטלת ליה?	רבא:										◇
הבא על אביו - חייב שתיים, הבא על אחי אביו - חייב שתיים.	תניא נמי הכי:										◇
דלא כרבי יהודה	איכא דאמרי:										◇
אפילו תימא רבי יהודה, ומייתי לה בקל וחומר מאחי אביו ומה אחי אביו דקורבה דאביו הוא - חייב שתיים, אביו - לא כל שכן.	ואיכא דאמרי:										◇
וקמיפלגי בפלוגתא דאביי ורבא.											◇
עונשין מן הדין	מר סבר:										◇
אין עונשין מן הדין.	ומר סבר:										◇
ורבנן אזהרה לאשת אביו מנא להו?											◇
נפקא להו מערות אשת אביך לא תגלה.	[רבנן]										◇
ורבי יהודה											◇
ההוא מיבעי ליה לאזהרה לאשת אביו לאחר מיתה.	[רבי יהודה]										◇
ורבנן											◇
ההוא מסיפא דקרא נפקא ערות אביך היא.	[רבנן]										◇
ורבי יהודה											◇
ההוא מיבעי ליה: משום אשת אב אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת איש.	[רבי יהודה]										◇
הבא על אשת אב - חייב עליה משום אשת אב, ומשום אשת איש, בין בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו	והאנן תנן:										◇
ולא פליג רבי יהודה											◇
פליג בברייתא.	אביי:										◇
ורבנן, עונש דאשת אביו לאחר מיתה מנא להו? בשלמא רבי יהודה - מייתי לה בגזרה שוה, אלא רבנן מנא להו?											◇
ההוא ערות אביו גלה, דמפיק לה רבי יהודה לגזירה שוה - מפקי ליה אינהו לעונש דאשת אביו לאחר מיתה.	אמרי לך: [רבנן]										◇
ורבנן, עונש לאמו שאינה אשת אביו מנא להו?											◇
אמר קרא אמך היא - עשאה הכתוב לאמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו.	רב שישא בריה דרב אידי:										◇
הבא על כלתו כו'.											◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פיסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

; קושיא-**challenge**
 ^ שאלה-**question**
 ! תירוץ-**answer**
 ■ ראייה-**proof**

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ולחייב נמי משום אשת בנן											
פתח הכתוב בכלתו וסיים באשת בנן, לומר לך: זו היא כלתו זו היא אשת בנן.	אביי:										◇
הבא על הזכור ועל הבהמה, והאשה המביאה את הבהמה - בסקילה.											■
אם אדם חטא בהמה מה חטאה?											◇ ;
אלא: לפי שבאה לאדם תקלה על ידה, לפיכך אמר הכתוב חטקל.											◇ !
דבר אחר: שלא תהא בהמה עוברת בשוק, ויאמרו: זו היא שנסקל פלוני על ידה.											◇ !
זכר מנא לך?											◇ ^
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, אשר ישכב את זכר - בין גדול בין קטן, משכבי אשה - מגיד לך הכתוב ששני משכבות באשה.	דתנו רבנן:										◇ ! ■
הרי זה בא ללמד ונמצא למד.	רבי ישמעאל:										◇ ! ■
מות יומתו - בסקילה.											◇ ! ■
אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?											◇ ! ;
נאמר כאן דמיהם במ ונאמר באוב וידעוני דמיהם במ, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.											◇ ! !
עונש שמענו, אזהרה מניין?											◇ ! ;
תלמוד לומר (ויקרא י"ח) ואת זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה היא.											◇ ! !
למדנו אזהרה לשוכב, אזהרה לנשכב מניין?											◇ ! ;
תלמוד לומר (דברים כ"ג) לא יהיה קדש מבני ישראל ואומר (מלכים א' י"ד) וגם קדש היה בארץ עשו ככל התועבת הגוים אשר הוריש וגו'. דברי רבי ישמעאל	[רבי ישמעאל]										◇ ! !
אינו צריך, הרי הוא אומר ואת זכר לא תשכב משכבי אשה, קרי ביה לא תשכב.	רבי עקיבא:										◇ ! !
בהמה מנא לך?											◇ ^
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, אשר יתן שכבתו בבהמה - בין גדולה בין קטנה, מות יומת - בסקילה.	דתנו רבנן:										◇ ! ■
אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?											◇ ! ;
נאמר כאן תהרגו ונאמר להלן (דברים י"ג) כי הרג תהרגנו, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.											◇ ! !
למדנו עונש לשוכב, עונש לנשכב מנלן?											◇ ! ;
תלמוד לומר (שמות כ"ב) כל שכב עם בהמה מות יומת, אם אינו ענין לשוכב - תניהו ענין לנשכב.											◇ ! !
למדנו עונש בין לשוכב בין לנשכב, אזהרה מניין?											◇ ! ;
תלמוד לומר (ויקרא י"ח) ובכל בהמה לא תתן שכבתך לטמאה בה.											◇ ! !
למדנו אזהרה לשוכב, לנשכב מניין?											◇ ! ;
תלמוד לומר (דברים כ"ג) לא יהיה קדש מבני ישראל ואומר (מלכים א' י"ד) וגם קדש היה בארץ וגו', דברי רבי ישמעאל.	[רבי ישמעאל]										◇ ! !
אינו צריך, הרי הוא אומר לא תתן שכבתך - לא תתן שכיבתך.	רבי עקיבא:										◇ ! !
הבא על הזכור, והביא עליו זכר, - אמר רבי אבהו: לדברי רבי ישמעאל חייב שתיים, חדא מלא תשכב וחדא מלא יהיה קדש, לדברי רבי עקיבא - אינו חייב אלא אחת, לא תשכב לא תשכב חדא היא.	[רבי אבהו]										◇ ! ■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
הבא על הבהמה והביא בהמה עליו, אמר רבי אבהו: לדברי רבי ישמעאל חייב שתים: חדא מלא תתן שכבתך וחדא מלא יהיה קדש. לדברי רבי עקיבא אינו חייב אלא אחת, שכבתך ושכיבתך חדא היא.	[רבי אבהו]									◆	■	◇	נד:			
אפילו לדברי רבי ישמעאל נמי אינו חייב אלא אחת, דכי כתיב לא יהיה קדש בגברי כתיב. - אלא לרבי ישמעאל אזהרה לנשכב מנא ליה? - נפקא ליה (שמות כ"ב) מכל שכב עם בהמה מות יומת, אם אינו ענין לשוכב - תניהו ענין לנשכב. ואפקיה רחמנא לנשכב בלשון שוכב, מה שוכב - ענש והזהיר, אף נשכב - ענש והזהיר.	אביי:									◆	■	◇	נד:			
הנרבע לזכר והנרבע לבהמה, אמר רבי אבהו: לדברי רבי עקיבא - חייב שתים, חדא מלא תשכב וחדא מלא תתן שכבתך. לדברי רבי ישמעאל - אינו חייב אלא אחת, אידי ואידי לא יהיה קדש הוא.	[רבי אבהו]									◆	■	◇	נד:			
אפילו לדברי רבי ישמעאל נמי חייב שתים, דכתיב כל שכב עם בהמה מות יומת אם אינו ענין לשוכב - תניהו ענין לנשכב, ואפקיה רחמנא לנשכב בלשון שוכב, מה שוכב ענש והזהיר - אף נשכב ענש והזהיר.	אביי:									◆	■	◇	נד:			
זכור לא עשו בו קטן כגדול, בהמה עשו בה קטנה כגדולה.	תנו רבנן:											■	◇	נד:		
מאי לא עשו בו קטן כגדול?												^		נד:		
לא עשו ביאת פחות מכן תשע שנים ככן תשע שנים.	רב:										◆	!	◇	נד:		
לא עשו ביאת פחות מכן שלש שנים ככן שלש שנים.	שמואל:										◆	!	◇	נד:		
במאי קמיפלגי?												^		נד:		
כל דאיתיה בשוכב איתיה בנשכב, וכל דליתיה בנשכב - ליתיה בנשכב.	רב סבר:										■	!	◇	נד:		
משכבי אשה כתיב.	ושמואל סבר:										■	!	◇	נד:		
זכר בן תשע שנים ויום אחד הבא על הבהמה, בין כדרכה בין שלא כדרכה והאשה המביאה את הבהמה עליה, בין כדרכה בין שלא כדרכה - חייב.	תניא כוותיה דרב:										■	■		נד:		
באשה שני משכבות, ובבהמה משכב אחד.	דרש רב נחמן בר רב חסדא:											■	◇	נה:		
אדרבה, אשה דאורחה היא, אמשכב - מיחייב, אמידעם אחרינא - לא מחייב. בהמה דלאו אורחא היא - לחייב עליה על כל נקב ונקב.	מתקיף לה רב פפא:											?	◇	נה:		
זכר בן תשע שנים ויום אחד הבא על הבהמה, בין כדרכה בין שלא כדרכה, והאשה המביאה את הבהמה עליה בין כדרכה בין שלא כדרכה - חייב.	תניא:											■	◇	נה:		
המערה בזכור מהו?	רבינא לרבא:												^	◇	נה:	
המערה בזכור? (ויקרא י"ח) משכבי אשה כתיב ביה?													?		נה:	
אלא: המערה בבהמה מהו?													^	◇	נה:	
אם אינו ענין להעראה דכתיב גבי אחות אביו ואחות אמו דלא צריכא, דהא איתקש להעראה דנדה - תניהו ענין להעראה דבהמה.	אמר ליה: [רבא]												!	◇	נה:	
מכדי בהמה מחייבי מיתות בית דין היא, למה לי דכתיב להעראה דידה גבי חייבי כריתות? לכתביה גבי חייבי מיתות בית דין, וליגמור חייבי מיתות בית דין מחייבי מיתות בין דין?													?		נה:	
הואיל וכוליה קרא לדרשא הוא דאתי - כתיבא נמי מילתא דדרשא.													!		נה:	
המערה בעצמו, מהו?	בעא מיניה רב אחדבוי בר אמי מרב ששת:													^	◇	נה:
אמר ליה: קבסתן	[רב ששת]												○		נה:	
מאי תיבעי לך? - בקושי - לא משכחת לה, כי משכחת לה - במשמש מת. למאן דאמר משמש מת בעריות פטור - הכא פטור, ולמאן דאמר חייב - הכא מיחייב תרתין, מיחייב אשוכב ומיחייב אנשכב.	רב אשי:												!	◇	נה:	
נכרי הבא על הבהמה מהו? תקלה וקלון בעינן, והכא תקלה - איכא, קלון - ליכא, או דילמא: תקלה אף על פי שאין קלון?	בעו מיניה מרב ששת:													^	◇	נה:
מה אילנות שאין אוכלין ואין שותין ואין מריחין אמרה תורה השחת שרוף וכלה, הואיל ובא לאדם תקלה על ידן, המתעה את חבריו מדרכי חיים לדרכי מיתה - על אחת כמה וכמה.	רב ששת, תניתיה:												■	!	◇	נה:
אלא מעתה נכרי המשתחוה לבהמתו תיתסר ומקטלא?														?	◇	נה:
מי איכא מידי דלישראל לא אסר, ולנכרי אסר?														!		נה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
ישראל גופיה ליתסר, מידי דהוה ארביעה.											⚡	◇	נה.
זה קלונו מרובה, וזהו קלונו מועט.	אביי:										!	◇	נה.
והרי אילנות, דאין קלונו מרובה, ואמרה תורה השחת שרוף וכלה											⚡	◇	נה.
בבעלי חיים קאמרינו, דחס רחמנא עלייהו.											!	◇	נה.
אמרה תורה בהמה נהנית מעבירה תיהרג.	רבא:										!	◇	נה.
והרי אילנות, דאין נהנין מעבירה ואמרה תורה השחת שרוף וכלה											⚡	◇	נה.
בבעלי חיים קאמרינו, דחס רחמנא עלייהו.											!	◇	נה.
דבר אחר: שלא תהא בהמה עוברת בשוק ויאמרו: זו היא שנסקל פלוני על ידה.	תא שמע:										⚡	◇	נה.
מאי לאו מדסיפא תקלה וקלון - רישא תקלה בלא קלון. והיכי דמי - נכרי הבא על הבהמה											⚡	◇	נה.
לא, סיפא תקלה וקלון, רישא - הא קא משמע לך: דאפילו קלון בלא תקלה נמי מחייבי. והיכי דמי - ישראל הבא על הבהמה בשוגג, וכדבעי רב המנונא.											!	◇	נה:
ישראל הבא על הבהמה בשוגג? תקלה וקלון בעינן, והכא קלון - איכא, תקלה - ליכא. או דילמא: קלון אף על פי שאין תקלה?	דבעי רב המנונא:										!	◇	נה:
בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בביאה, ואם בא עליה יבם - קנאה. וחייבין עליה משום אשת איש, ומטמאה את בועלה לטמא משכב תחתון כעליון. ניסת לכהן - אוכלת בתרומה. בא עליה אחד מן הפסולים - פסלה מן הכהונה. ואם בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה - מומתין על ידה, והיא פטורה.	רב יוסף, תא שמע:										⚡	◇	נה:
אחד מכל עריות - ואפילו בהמה, והא הכא, דקלון - איכא, תקלה - ליכא, וקתני: מומתין על ידה											⚡	◇	נה:
כיון דמוזיה היא - תקלה נמי איכא, ורחמנא הוא דחס עלה. עלה דידיה - חס, אבהמה - לא חס.											!	◇	נה:
בן תשע שנים ויום אחד הבא על יבמתו - קנאה, ואינו נותן גט עד שיגדיל. ומטמא כנדה לטמא משכב תחתון כעליון. פוסל ואינו מאכיל. ופוסל את הבהמה מעל גבי המזבח, ונסקלת על ידו, ואם בא על אחת מכל העריות האמורות בתורה - מומתים על ידו.	רבא, תא שמע:										⚡	◇	נה:
והא הכא, קלון - איכא, תקלה - ליכא, וקתני: נסקלת על ידו											⚡	◇	נה:
כיון דמוזיד הוא - תקלה נמי איכא, ורחמנא הוא דחס עליוהי. עליה דידיה - חס רחמנא, אבהמה - לא חס רחמנא.											!	◇	נה:
דבר אחר: שלא תהא בהמה עוברת בשוק ויאמרו: זו היא שנסקל פלוני על ידה.	תא שמע:										⚡	◇	נה:
מאי לאו, מדסיפא תקלה וקלון - רישא קלון בלא תקלה. והיכי דמי - ישראל הבא על הבהמה בשוגג											⚡	◇	נה:
לא, סיפא - תקלה וקלון, רישא - תקלה בלא קלון. והיכי דמי - נכרי הבא על הבהמה, וכדבעו מיניה מרב ששת.											!	◇	נה: